

Arrest

nr. 339 445 van 14 januari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juli 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VANDEN BOGAERDE *loco* advocaat V. CHRISTIAENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 5 juni 2019.

1.2. Op 8 januari 2020 werd verzoeker door de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') erkend als vluchteling.

1.3 Op 1 juni 2023 2024 ontving het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') een brief van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie met het verzoek de mogelijkheid van intrekking van de vluchtelingenstatus te evalueren en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

1.4. Op 5 juni 2025 werd verzoeker gehoord door het CGVS, bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Zijn advocaat was daarbij aanwezig.

1.5. Op 22 juli 2025 nam de commissaris-generaal de bestreden beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus die luidt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, Pashtun en soennitisch moslim te zijn. U bent geboren en opgegroeid in het dorp L. M. C., district K., provincie Nangarhar. U ging tot de twaalfde graad naar school, en behaalde uw diploma. Nadat u de toelatingsexamens aflegde vervoegde u op 15 hamal 1389 (4 april 2010) het Afghaanse Nationale Leger. Na het voltooien van uw basisopleiding in Kabul koos u voor de infanterie en bent u in de reserve geplaatst. Vervolgens werd u uitgezonden naar het district Barmal, in de provincie Paktika, waar u als tweede luitenant als assistent-compagniecommandant werkte. U werd hierna gepromoveerd tot eerste luitenant en in 1395 (2016) tot kapitein. U werkte vervolgens als compagniecommandant en was verantwoordelijk voor 111 manschappen. Op 9 assad 1396 (31 juli 2017) ging uw neef H., die onder uw bevel in uw compagnie zat, met verlof naar huis. Enkele dagen later werd hij gespot door de taliban toen zij naar uw huis kwamen. Uw neef probeerde weg te rennen maar de taliban schoot hem dood. Hierna kwam de taliban nog driemaal naar uw huis, en ontvoerden ze ook uw familie die vijf dagen later weliswaar werd vrijgelaten dankzij bemiddeling. De taliban eiste dat u naar huis zou komen, anders zouden ze uw huis, inclusief uw familie, in brand steken. U was gedurende deze periode op uw werk in Baghlan. Uw moeder en oom vertelden u niet naar huis te komen, daar de taliban u niet zou sparen.

U deserteerde uit het leger en u verliet Afghanistan op 2 sunbula 1396 (24 augustus 2017). U reisde via Turkije, waar u een jaar verbleef. Vervolgens reisde u verder via Bulgarije, Servië, Bosnië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 31 mei 2019 aankwam. U diende 5 dagen later, op 5 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Afghanistan vreesde u gedood te worden door de taliban. U vreesde tevens het Afghaanse leger daar u gedeserteerd was. Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten voor: uw originele bankkaart en werkbadge, 3 foto's van familie, 31 foto's van uw legerijd, uw originele taskara, uw originele promotiebrief tot kapitein, twee originele appreciatiebrieven, uw originele opleidingscertificaat van de officiersschool, uw originele certificaat van de infanterieopleiding, uw originele uitzendingsbrief, en uw originele opdrachtenbrief van het ministerie.

Op 8 januari 2020 kende het CGVS u de hoedanigheid van vluchteling toe.

Op 1 juni 2023 werd u door de Rechtbank van eerste aanleg van Brugge veroordeeld tot 30 maanden celstraf voor opzettelijke slagen met ziekte of werkonbekwaamheid van minder dan of gelijk aan 4 maanden tot gevolg (met verzwarende omstandigheden, met name ten aanzien van uw echtgenote); opzettelijke slagen (met verzwarende omstandigheden, met name ten aanzien van uw zoon A.); en mondelinge bedreigingen onder bevel of voorwaarde met aanslagen op personen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld ten aanzien van uw echtgenote.

Op 2 augustus 2024 verzocht de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 5 juni 2025 gehoord door een medewerker van het CGVS.

B. Motivering

U werd op 8 januari 2020 erkend als vluchteling.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, uw vluchtelingenstatus heden moet worden ingetrokken.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, van 1 juni 2023. Uit dit vonnis blijkt dat u definitief veroordeeld werd voor: opzettelijke slagen met ziekte of werkonbekwaamheid van minder dan of gelijk aan 4 maanden tot gevolg (met verzwarende omstandigheden, met name ten aanzien van uw echtgenote); opzettelijke slagen (met verzwarende omstandigheden, met name ten aanzien van uw zoon A.); en mondelinge bedreigingen onder bevel of voorwaarde met aanslagen op personen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld ten aanzien van uw echtgenote; en opzettelijke slagen (met verzwarende omstandigheden, met name ten aanzien van uw echtgenote).

Artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, van 1 juni 2023.

Een bijzonder ernstig misdrijf is een misdrijf dat gezien de specifieke kenmerken ervan van uitzonderlijke ernst is, in die zin dat het behoort tot de misdrijven die de rechtsorde het meest aantasten. Er moet hierbij rekening worden gehouden met de (1) op het misdrijf gestelde straf en de daadwerkelijk daarvoor opgelegde straf; (2) de aard van het misdrijf; (3) eventuele verzwarende of verzachtende omstandigheden; (4) de vraag of het misdrijf opzettelijk is gepleegd; (5) de aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade; (6) de voor de bestrafing van het misdrijf gevolgde procedure.

Wat de **aard van het misdrijf** betreft, blijkt uit het vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg van Brugge van 1 juni 2023 (hierna vonnis 2023) dat u veroordeeld werd voor opzettelijke slagen met ziekte of werkonbekwaamheid van minder dan of gelijk aan 4 maanden tot gevolg ten aanzien van uw echtgenote; opzettelijke slagen ten aanzien van uw zoon A.; mondelinge bedreigingen onder bevel of voorwaarde met aanslagen op personen of eigendommen waarop criminele straffen zijn gesteld ten aanzien van uw echtgenote; en opzettelijke slagen ten aanzien van uw echtgenote (vonnis 2023 p.2-3). Uit de feitenvaststelling blijkt dat op 17 december 2022 de politiediensten werden verwittigd voor feiten van huiselijk geweld. Uw echtgenote riep om hulp door het raam omdat ze door u werd geslagen. Ter plaatse troffen de agenten uw echtgenote aan met **duidelijke verwondingen in haar aangezicht**. Ze verklaarde dat u **ook in Afghanistan al veel dronk en haar sloeg**, maar dat het erger was geworden omdat u bijna dagelijks dronk en ook drugs gebruikte. Verder gaf ze aan dat u haar soms zelfs uit het niks sloeg, terwijl ze lag te slapen, en dat u **al verschillende malen had bedreigd haar te vermoorden indien ze naar de politie zou gaan**. Die dag diende u uw echtgenote een vuistslag toe zonder aanleiding. Wanneer ze zei dat ze de politie ging bellen, begon u haar op haar hoofd te slaan en heeft u haar ook geschopt. Jullie drie **kinderen waren getuige van de feiten**. Uw echtgenote gaf eveneens aan dat u zeer jaloers bent. U isoleerde haar en gaf haar enkel toestemming naar buiten te gaan voor de verplichte integratiecursus, waarbij haar lerares op de hoogte was van de situatie. Ook zou uw zoon A., destijds amper zeven jaar oud, in de klappen gedeeld hebben wanneer hij zijn moeder probeerde te beschermen. Uw echtgenote werd door de politie eerst naar het ziekenhuis gebracht en daarna naar een crisisopvang in Kortrijk. Op 18 december 2022 werd de lerares van uw echtgenote, verhoord. Ze verklaarde dat uw echtgenote **reeds tweemaal** tot bij haar gekomen was en naar een dokter vroeg. Ze vertelde haar over de problemen met u, en had **telkens zichtbare verwondingen**. Uw echtgenote wilde weliswaar geen hulp van politie of CAW omdat ze schrik had van u, en ook schrik om haar kinderen te verliezen. Voorts gaf de lerares eveneens aan dat uw echtgenote haar vertelde dat ze zich gevangen voelde, nergens heen kan en mishandeld wordt terwijl ze slaapt. In uw verhoren bekende u uw echtgenote te hebben geslagen wanneer u dronken was. U stelde haar echter nooit met de vuisten te slaan, te schoppen of te wurgen "omdat u haar graag ziet". Uw vrouw is ook fout omdat zij is beginnen ruziemaken, zo zei u, en normaalgezien slaat u uw kinderen niet. Daarbij beweerde u dat wanneer uw vrouw opnieuw verhoord zou worden, ze zeker iets anders zou verklaren (zie vonnis 2023 p.4-5).

Het gegeven dat u de feiten pleegde tegen uw echtgenote en minderjarige zoon werd inzake de feiten van opzettelijke slagen als **verzwarende omstandigheid** in rekening gebracht, zoals bepaald in artikels 410 lid 1 en 2, artikel 100 ter, 392 bis, 405 bis 1°, en 405 ter van het Belgisch Strafwetboek (zie vonnis 2023 p.2-3).

Dat u als dader schuldig werd bevonden door de Rechtbank van eerste aanleg van Brugge voor diverse feiten van opzettelijke slagen en mondelinge bedreigingen, gepleegd tussen 9 februari 2021 en 17 december 2022, betekent ontegensprekelijk, en mede gelet op bovenstaande door de rechtbank aangehaalde elementen, dat er in uw hoofde sprake was van **opzet**. Concreet gaat het om feiten van opzettelijke slagen gepleegd ten aanzien van uw echtgenote te Oostende en Bredene tussen 9 februari 2021 en 17 december 2022, feiten van opzettelijke slagen met ziekte of werkonbekwaamheid van minder dan of gelijk aan 4 maanden tot gevolg gepleegd ten aanzien van uw echtgenote te Bredene op 17 december 2022, mondelinge bedreigingen gepleegd ten aanzien van uw echtgenote te Bredene tussen 1 januari 2022 en 17 december 2022 en opzettelijke slagen gepleegd ten aanzien van uw zoon A. te Bredene tussen 1 januari 2022 en 17 december 2022 (vonnis 2023 p.2-3). De rechter achtte de bewezen feiten eveneens verbonden door eenheid van **misdadig opzet** en daarenboven werd u **psychiatrisch onderzocht en toerekeningsvatbaar** geacht (vonnis 2023 p. 6).

Inzake de **aard en omvang van de door het misdrijf veroorzaakte schade** kan opnieuw verwezen worden naar de verklaring van uw echtgenote op 17 december 2022, de verklaring van haar lerares op 18 december

2022, de medische attesten van 9 november 2022, 14 december 2022 en 18 december 2022 en tot slot de vaststellingen van de agenten op 17 december 2022. Hieruit blijkt dat u uw echtgenote **herhaaldelijk opzettelijke slagen** heeft toegebracht, uw zoon in de klappen deelde wanneer hij haar probeerde te beschermen, en u uw echtgenote **met de dood bedreigde** indien ze naar de politie zou stappen. Door uw handelen hebt u volgens de rechter tevens het **welzijn en veiligheidsgevoel van uw kinderen, in het bijzonder dat van uw minderjarige zoon, op ernstige wijze bezwaard** (vonnis 2023 p.4-5).

Met betrekking tot de **op het misdrijf gesteld straf** kan verwezen worden naar artikel 398 lid 1 van het Belgisch Strafwetboek dat bepaalt dat opzettelijke slagen of verwondingen worden bestraft met een gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en met geldboete van zesentwintig [euro] tot honderd [euro] of met een van die straffen alleen. Indien de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge hebben, wordt de schuldige gestraft met gevangenisstraf van twee maanden tot twee jaar en met geldboete van vijftig [euro] tot tweehonderd [euro], zoals bepaald in artikel 399 lid 1. Indien de schuldige de misdaad of het wanbedrijf heeft gepleegd tegen zijn echtgenoot of de persoon met wie hij samenleeft of samengeleefd heeft en een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft, wordt de minimumstraf bedoeld in die artikelen **verdubbeld** in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting (artikel 410 Strafwetboek). Indien de misdaad of het wanbedrijf is gepleegd op een minderjarige (of op een persoon die kwetsbaar was ten gevolge van zijn leeftijd, zwangerschap, een ziekte, dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek of onvolwaardigheid, en die niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien), door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn (of in de zijlijn tot de vierde graad, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of de kwetsbare persoon, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer), wordt het minimum van de bepaalde straffen **verdubbeld** in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting (artikel 405 ter Strafwetboek). Volgens artikel 327 lid 1 wordt hij die, hetzij mondeling, hetzij bij een naamloos of ondertekend geschrift, iemand onder een bevel of onder een voorwaarde, bedreigt met een aanslag op personen of op eigendommen, waarop een criminele straf gesteld is, gestraft met gevangenisstraf van zes maanden tot vijf jaar en met geldboete van honderd [euro] tot vijfhonderd [euro].

Partnergeweld is een situatie die een bijzondere bescherming vereist. Het is een belangrijk maatschappelijk probleem gelet op de kwetsbaarheid van de slachtoffers en de hoge kans op recidive bij de daders. Daarom heeft de wetgever in een **bijzondere strafrechtelijke bescherming** voorzien. De strafrechtelijke instrumenten hebben als doel om het slachtoffer de nodige veiligheid te bieden en om aan de onderliggende problematiek te kunnen werken. De eerste wettelijke bescherming in het kader van partnergeweld kwam er met de wet van 24 november 1997 strekkende om het geweld tussen partners tegen te gaan (BS 6 februari 1998). De strafrechtelijke bescherming nam de vorm aan van een strafverzwarende omstandigheid in artikel 410, tweede lid van het Strafwetboek, een uitgebreide onderzoeksbevoegdheid in geval van partnergeweld en de mogelijkheid voor verenigingen om in rechte op te treden wanneer partnergeweld zich voordoet.

Daarnaast werden er ook een aantal burgerrechtelijke voorzieningen getroffen ten behoeve van partnergeweld. Artikel 410 van het Strafwetboek voorziet in een strafverzwaring in geval van fysiek geweld, zoals in casu het geval was. De wetsbepaling voorziet in twee strafverzwarende elementen. Ten eerste voorziet de wetsbepaling in een verdubbeling van de minimumstraf indien het een gevangenisstraf betreft. In geval van opsluiting wordt de minimumstraf verhoogd met twee jaar. De maximumstraf wordt niet gewijzigd. De strafverzwaring geldt voor onder andere opzettelijke slagen en verwondingen, zoals in casu het geval was. Ten tweede wordt in artikel 410, tweede lid, van het Strafwetboek de straf voor opzettelijke slagen en verwondingen (zoals bepaald in artikel 398 van het Strafwetboek) verhoogd naar een gevangenisstraf van een jaar in plaats van zes maanden. De achterliggende beweegreden van de wetgever is de bescherming van het slachtoffer, en meer in het bijzonder het behoud van de gezinswoning. Door de **strafverzwaring** naar een jaar op te trekken vallen de feiten onder het toepassingsgebied van de **voorlopige hechtenis**. Men kan desgevallend een aanhoudingsmandaat uitvaardigen. De dader kan hierdoor in voorhechtenis worden geplaatst of worden vrijgelaten onder voorwaarden. Bij vrijheid onder voorwaarden kan de onderzoeksrechter een contactverbod of plaats verbod opleggen aan de geweldpleger. Hierdoor hoeft het slachtoffer de gezinswoning niet te verlaten (Wetsontwerp strekkende om het geweld tussen partners tegen te gaan, Parl.St. Kamer 2001-02, nr. 1693/1, 4-5). Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens erkent de ernst van de problematiek rond partnergeweld en oordeelde dat de lidstaten een positieve verplichting hebben om een systeem te creëren waarin de daders voor alle vormen van huiselijk geweld worden bestraft en waarbij de slachtoffers voldoende worden beschermd (EHRM 9 juni 2009, Opuz t. Turkije, punt 145). Het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld bepaalt in artikel 3, b) dat 'alle vormen van fysiek, seksueel, psychologisch of economisch geweld dat plaatsvindt binnen het gezin of het huishouden of tussen voormalige of huidige echtgenoten of partners, ongeacht of de dader in dezelfde woning als het slachtoffer verblijft of heeft verbleven, onder de term

'huiselijk geweld' vallen'. België heeft ingestemd met dit verdrag bij wet van 1 maart 2016, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 9 juni 2016.

Ook de Rechtbank van eerste aanleg in Brugge wees erop dat partnergeweld zinloos en onduelbaar is, waartegen een duidelijk maatschappelijk signaal nodig is. U diende volgens de rechter te beseffen dat mannen en vrouwen evenwaardig zijn en dat conflicten zonder geweld dienen te worden beslecht, alsook dat u uw impulsen dient te kunnen beheersen. Daarenboven tilde de rechtbank bijzonder zwaar aan het gegeven dat u **geen geweld schuwde voor de ogen van uw kinderen, en dat uw kinderen eveneens het slachtoffer werden van uw agressie.** De straftoemeting moest volgens de rechter niet alleen de vergeldingsbehoefte dienen maar ook de preventie. Bij het bepalen van de **strafmaat** hield de rechtbank bijgevolg rekening met de **aard en de objectieve ernst van de feiten** alsook de begeleidende omstandigheden en uw persoonlijkheid zoals blijkt uit het strafdossier, uw rechterlijk verleden, uw gezinstoestand en uw arbeidssituatie. U vroeg om een straf van gedeeltelijk probatie-uitstel, waarbij het effectieve gedeelte de periode van de voorhechtenis niet zou overschrijden. De rechter meende dat het toekennen van deze gunst echter een manifest verkeerd signaal zou geven, gezien u **herhaaldelijk ernstige feiten van intra-familiaal geweld pleegde** ten aanzien van uw echtgenote en kinderen, hieromtrent bovendien geen enkele verantwoordelijkheid nam en verkeerde waarden en normen hanteert waarbij u uw echtgenote onderdrukt en geen enkele vrijheid gunt. Daarbij keerde uw echtgenote volgens de uiteenzettingen vanuit de crisis hulp door druk vanuit de schoonfamilie terug naar jullie gezinswoning, wat zorgde voor een heel groot **recidivegevaar.** Een **effectieve gevangenisstraf van 30 maanden** moest u het wederrechtelijk karakter van de gepleegde feiten doen inzien en u ervan weerhouden om in de toekomst gelijkaardige feiten of andere misdrijven te plegen (vonnis 2023 p.5-6).

Gelet op deze vaststellingen is ontegensprekelijk aangetoond dat u definitief bent veroordeeld voor een **bijzonder ernstig misdrijf** in de zin dat het een misdrijf betreft die de rechtsorde van de samenleving het meest aantast.

Aan de eerste voorwaarde om te kunnen overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus is bijgevolg voldaan.

De tweede voorwaarde heeft betrekking op het **gevaar voor de samenleving.** Er kan in uw hoofde vastgesteld worden dat er sprake is van een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving. Zo kan worden gesteld dat er sprake is van een werkelijke bedreiging gelet op de definitieve veroordeling. Het misdrijf waarvoor u veroordeeld werd is bovendien dermate ernstig dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar voor de samenleving vormt.

Er kan in dit verband verder dienstig verwezen worden naar het vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg van Brugge (d.d. 1 juni 2023). Zo bekende u tijdens uw verhoren uw echtgenote te hebben geslagen wanneer u dronken was, maar stelde u haar nooit met de vuisten te slaan, schoppen of wurgen "omdat u haar graag ziet". Meer nog, u verklaarde zelfs dat uw **vrouw ook in fout** was omdat zij is beginnen ruziemaken. U zei uw kinderen "normaalgezien" niet te slaan en stelde zowaar dat uw echtgenote "zeker iets anders zou verklaren" indien ze opnieuw verhoord zou worden. Ook **betwistte** u de feiten van bedreigingen en stelde u dat hier geen enkel bewijs van voorlag (vonnis 2023 p.5). Tijdens het psychiatrisch onderzoek erkende u daarentegen wel alcohol te misbruiken (voornamelijk sterke drank), alsook cocaïne en marihuana. Volgens de arts in kwestie probeerde u zich onder meer in een goed daglicht te stellen, legde u **alle verantwoordelijkheid voor de feiten bij uw alcoholgebruik en minimaliseerde u de feiten.** Een loutere begeleiding door een justitie-assistent werd gelet op uw persoonlijkheid absoluut niet voldoende geacht door de rechter, die het primordiaal vond om de maatschappij, en in het bijzonder uw gezin, te beschermen tegen een dergelijk gevaarlijk individu. Verder werd gewezen op een **gebrek aan respect en eerbied voor het menselijk individu, alsook voor (westerse) waarden en normen, zoals de gelijkheid van man en vrouw** (vonnis 2023 p.5-6).

Ook tijdens het persoonlijk onderhoud georganiseerd door het CGVS op 5 juni 2025 nam u geen verantwoordelijkheid voor uw daden en ontkende u de feiten zelfs quasi volledig. Gevraagd of u zelf eerst iets wilde zeggen over uw veroordeling, stelde u hier een 'mooie' uitleg te willen geven. U was beginnen met alcohol drinken, drie of vier keer per week, en nam destijds ook soms drugs. Uw vrouw probeerde altijd tegen u te zeggen dat u moest stoppen, omdat jullie kinderen hebben en het niet goed is. Op een dag toen u dronken was hebt u met uw vrouw gevochten en haar geslagen, waarna ze naar de politie ging en klacht indiende. Uw vrouw had eigenlijk geen slechte bedoeling. Ze wilde alleen maar dat u naar de gevangenis moest zodat u zou stoppen met alcohol drinken. **Alles wat op papier staat heeft uw vrouw niet gezegd.** Ze heeft heel veel dingen verteld tegen de politie die niet waar zijn, zoals het gegeven dat u haar met de dood bedreigde. Ook hebt u uw zoon nooit geslagen. U bent wel eens boos geworden op uw kind, misschien over zijn school of iets anders. Dat is de waarheid, en **alles wat in de dossiers staat is niet waar**, zo verklaarde

u. Uw vrouw heeft dit allemaal verteld omdat ze u naar de gevangenis wilde sturen, en dat was allemaal voor uw gezondheid. Verder beweerde u dat uw vrouw bij de rechtbank bekende dat ze had gelogen (zie Notities Persoonlijk Onderhoud d.d. 05/06/2025, hierna NPO 2025, p.9-10), hetgeen echter nergens vermeld wordt in het vonnis. Volgens u hebt u uw vrouw **slechts één keer** geslagen toen u dronken was, en zijn alle andere incidenten waarvan sprake is in het vonnis leugens of verzonnen door uw vrouw. Nochtans verklaarde de lerares van uw vrouw dat zij **tweemaal** naar haar toekwam en naar een dokter vroeg, waarbij uw vrouw telkens **zichtbare verwondingen** zou hebben gehad. Deze verklaring werd door de rechter geloofwaardig geacht, en tevens kan op geen enkele manier ingezien worden om welke reden deze lerares daarover zou liegen. Daarbij erkende u zelf tijdens uw verhoren dat u uw vrouw sloeg wanneer u dronken was, er werd hierbij niet genoteerd dat het om slechts een eenmalige gebeurtenis ging (vonnis 2023 p.4-5). Gevraagd of er een vorm van **bemiddeling** is geweest tussen u en uw vrouw, gaf u voorts aan dat dit heden pas gebeurt. “Er zijn bemiddelaars die met ons willen spreken”, zo zei u, iets wat blijkbaar opgelegd werd door de justitie-assistenten. Echter zijn er volgens u “geen belangrijke factoren waarover jullie moeten gaan praten”, wat minstens frappant is, wederom getuigt van een **gebrek aan schuldinzicht**, en blijk geeft van weinig overtuiging voor de nood om hieraan mee te werken. U wist zelfs niet wie de bemiddelaars zijn, en was op het ogenblik van het onderhoud nog maar één keer met hen gaan spreken, zonder uw vrouw. Zij moest later die maand nog gaan, maar wanneer juist wist u evenmin, net zoals of u later ook samen met uw vrouw op gesprek zou moeten gaan of niet (NPO 2025 p.12-13).

Daarenboven **ontkende** u eveneens het feit dat u bijna dagelijks alcohol dronk en ook drugs gebruikte, zoals verklaard door uw echtgenote alsook opgetekend in het vonnis (vonnis 2023 p.4). U stelde drugs slechts in totaal drie keer genomen te hebben, en alcohol drie à vier keren per week. In Afghanistan zou u die dingen nooit gedaan hebben (NPO 2025 p.13-14), terwijl uw echtgenote verklaarde dat u **ook in Afghanistan al veel dronk en haar eveneens sloeg** (vonnis 2023 p.4). U beweerde echter dat er in Afghanistan nooit incidenten waren tussen u en uw vrouw, zelfs nooit een ruzie (NPO 2025 p.14). Wel gaf u toe dat u verslaafd was aan alcohol in België, waarbij u soms veel dronk, zoals twee kleine flesjes whisky. Gevraagd hoe u van uw verslaving afraakte, verklaarde u dit “zonder problemen” gedaan te hebben. U hebt nooit met iemand ruzie gemaakt of gevochten, maar veel aan sport gedaan en tegen uzelf gezegd dat u moest stoppen (NPO 2025 p.14). **Een specifieke therapie of begeleiding inzake uw verslaving volgde u echter niet** waardoor er geen objectieve stukken voorliggen en het gissen is naar de effectieve toestand of evolutie van uw verslavingsproblematiek.

Van de urinetesten die de politie volgens u afnam, alsook nog steeds zou afnemen, en aantonen dat u niet meer drinkt (NPO 2025 p.10-11), hebt u evenmin bewijsstukken neergelegd.

Op de vraag of u actueel nog een reële en ernstige bedreiging voor de samenleving vormt, antwoordde u dat dit helemaal niet het geval zou zijn. U weet dat u misdaden heeft gepleegd, en herhaalde dat u toen onder invloed van alcohol was. Ook wees u erop dat u die daden gepleegd heeft in uw huis, met uw vrouw en kinderen, maar niet buiten uw huis of met iemand anders in de samenleving. U herhaalde dat het slechts één keer is gebeurd en dat we dit mogen “loslaten”. U hebt er spijt van, en benadrukte nogmaals dat **alles wat in uw dossier vermeld staat niet de waarheid is** (NPO 2025 p.15). De **minimalisering** die u hierbij hanteert is niet alleen treffend, maar getuigt nogmaals van een gebrek aan verantwoordelijkheid en geen enkel besef van de ernst van de feiten, ook al speelden zij zich ‘louter’ binnenhuis af. Uw vrouw en kinderen maken immers volwaardig deel uit van deze samenleving, en elke schade die u hen toebrengt heeft hoe dan ook, hetzij direct hetzij indirect, effect op de maatschappij. Gevraagd of u een behandeling of therapie inzake agressie hebt gevolgd, verklaarde u bovendien eenvoudigweg dat uw agressie “niet meer bestaat” en herhaalde u nogmaals dat u slechts één keer feiten hebt gepleegd (NPO 2025 p.15).

Ook uw modaliteiten van strafuitvoering impliceren op geen enkele wijze dat u in de toekomst niet opnieuw zal vervallen in crimineel gedrag en geen gevaar meer voor de samenleving vormt. Dat u geen 30 maanden in de gevangenis bent moeten blijven en na een opleiding en stage in beperkte detentie met een enkelband (onder voorwaarden) naar huis mocht gaan (NPO 2025 p.10-11), weegt immers niet op tegen de vaststelling dat u de feiten nog steeds minimaliseert en zelfs grotendeels ontkent, geen enkele blijk geeft van schuldinzicht of erkenning van de ernst van de feiten, en geen enkel bewijs neerlegt van een succesvolle behandeling of therapie van uw verslavings- en agressieproblematiek, noch van een succesvol bemiddelingstraject tussen u en uw vrouw (zie supra).

Zonder enige erkenning van de bijzonder ernst van de feiten, noch de wil om te verbeteren, kan niet worden uitgesloten dat u dergelijk gedrag niet zal herhalen.

Gezien voorgaande vormt u een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de samenleving.

Nadat is vastgesteld dat u aan de twee cumulatieve voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan, voldoet, moet ten slotte het **evenredigheidsbeginsel** in acht worden genomen. Dit impliceert dat de bedreiging die u vormt voor de samenleving moeten worden afgewogen tegen die rechten die gewaarborgd worden aan personen die over de hoedanigheid van vluchteling beschikken.

Het CGVS merkt in dit verband op dat u nog steeds beschikt over de hoedanigheid van vluchteling en bijgevolg nog steeds beschikt over een aantal rechten zoals bepaald in artikel 14, lid 6 van de Richtlijn 2001/95/EU dd. 13 december 2011. Deze rechten zijn in het Belgische rechtssysteem gegarandeerd omdat ze gelden voor alle personen en vreemdelingen zowel in regelmatig of onregelmatig verblijf. Ook het non-refoulement beginsel is op u van toepassing, zoals blijkt uit het negatief terugkeeradvies in deze beslissing en gelet op artikel 20 Vreemdelingenwet.

Bovendien is de Minister of zijn gemachtigde geenszins verplicht om een einde te stellen aan het verblijf om redenen van openbare orde zoals bepaald in artikel 21 van de Vreemdelingenwet. Een beslissing tot einde verblijf is enkel gebaseerd op het gedrag van de betrokkene en niet op economische gronden cfr. artikel 23 Vreemdelingenwet. Er wordt hierbij ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden. **Een einde van uw verblijfsrecht is bijgevolg louter hypothetisch.**

U werd bij het laatste onderhoud op het CGVS de kans gegeven om uit te leggen **waarom u vindt dat u het vluchtelingenstatuut moet behouden**. U wees hierbij op het feit dat u niet alleen bent. U hebt hier uw vrouw, vier kinderen (waarvan er twee hier geboren zijn) en woont hier al zes jaar. U behoort niet meer tot uw land en bent een deel van deze maatschappij momenteel. U gaf toe een fout gemaakt te hebben, maar zei dat dit niet meer zal gebeuren. U wil nog een kans krijgen. Sinds u uit de gevangenis bent gekomen werkt u. U hebt nooit meer gedronken en niets verkeerd gedaan. U hebt fouten gemaakt in het verleden maar dat komt allemaal door de alcohol (NPO 2025 p.15). In deze context kan worden herhaald dat de huidige beslissing geenszins automatisch tot gevolg heeft dat uw verblijfsrecht wordt beëindigd. Indien de gemachtigde van de Minister alsnog zou overgaan tot een beslissing tot beëindiging van het verblijf, staat het u vrij deze grieven aan te voeren in het kader van een eventueel beroep tot nietigverklaring, ingediend bij de Raad tegen dergelijke beslissing. Uw verklaringen aangaande uw **vrees in Afghanistan** worden daarentegen wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele **verwijdering van het grondgebied**.

De door u neergelegde **documenten** doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. In casu betreffen het immers inschrijvingsformulieren voor cursussen maatschappijoriëntatie en Nederlandse taal, twee deelcertificaten Nederlandse taal, een getuigschrift en rapport van de VDAB-opleiding tot keukenmedewerker, loonbrieven van juli 204 tot april 2025, een arbeidsovereenkomst afgesloten op 17/02/2025, een uittreksel van gezinssamenstelling en geboortetest van uw jongste dochter. Dat u hier aan het werk bent en opleidingen volgt, wijzigt immers niets aan het gegeven dat u veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf, en toont evenmin aan dat u geen gevaar meer zou vormen voor de samenleving. Het attest van gezinssamenstelling en geboortetest van uw dochter bevestigen op hun beurt louter uw familiale situatie, een element dat niet wordt betwist maar tegelijkertijd niet kan volstaan om u de vluchtelingenstatus te laten behouden. De huidige beslissing heeft immers geenszins tot gevolg dat uw verblijfsrecht automatisch wordt beëindigd, en sluit niet uit dat u mogelijksterwijs op een andere rechtsgrondslag legaal op het Belgisch grondgebied kan verblijven.

Gelet op deze vaststellingen en het ontbreken van elementen die hier een ander licht kunnen op werpen, is de intrekking van uw vluchtelingenstatus een redelijke maatregel gezien het gevaar u vormt voor de Belgische samenleving.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken.

Wanneer het CGVS van oordeel is dat de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden omdat de verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Het verzoekschrift

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 55/3/1 § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'Vreemdelingenwet') en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat elke administratieve beslissing gegrond moet zijn op pertinente, wettelijke, toelaatbare en gemotiveerde gronden en dat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten beantwoordt. Verzoeker citeert artikel 55/3/1 § 1 van de Vreemdelingenwet en wijst er vooreerst op dat gelet op de verregaande gevolgen die een intrekking kan inhouden, deze bepaling op beperkende wijze moet worden geïnterpreteerd, wat ook in de memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015, waaruit hij citeert, kan worden gelezen. Hij meent dat de strikt bedoelde interpretatie door de commissaris-generaal zoveel mogelijk wordt uitgerekend om er uiteindelijk zowat elk misdrijf onder te duwen, met verregaande consequenties voor de rechtsonderhorige. Verzoeker houdt vervolgens een theoretisch betoog over het begrip bijzonder ernstig misdrijf waarbij hij citeert uit het arrest van het Hof van Justitie van 6 juli 2023 en stelt dat een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf niet automatisch betekent dat er sprake is van een bedreiging voor de samenleving van de lidstaat waar de derdelander zich bevindt. Het is volgens verzoeker vereist dat de bedreiging die de betrokken derdelander vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, reëel, actueel en voldoende ernstig is en dat de intrekking van de vluchtelingenstatus hiermee evenredig moet zijn, wat *in casu* niet het geval is. Verzoeker stelt dat de strafmaat en de effectief opgelegde straf een zeer belangrijke indicator is om al dan niet te kunnen spreken over een 'bijzonder ernstig misdrijf', citeert de artikelen 398 en 399 van het Strafwetboek en stelt dat de op de feiten waarvan sprake een gevangenisstraf staat van zes maanden tot drie jaar en dat de correctionele rechtbank uiteindelijk heeft geopteerd voor een gevangenisstraf van 30 maanden, een half jaar minder dan de maximumstraf voorzien voor dit misdrijf. Hij wijst erop met een verwijzing naar de artikelen 400 en 401 van het Strafwetboek dat zowel de theoretisch op te leggen straf als de effectief opgelegde straf een pak lager zijn dan andere straffen voorzien in het Strafwetboek en dat de *in casu* op te leggen straffen en opgelegde straf maar een fractie zijn van de straffen gesteld op zware misdrijven. Verzoeker stelt geen afbreuk te willen doen aan de feiten die gepleegd zijn, maar ze wel in perspectief te willen plaatsen in het geheel van het Strafwetboek. Hij betoogt verder dat het niet is omdat de commissaris-generaal het vonnis van de correctionele rechtbank met een fijne kam doorpluist dat het misdrijf plots bijzonder ernstig wordt en aan de voorwaarde van artikel 55/3/1 § 1 van de Vreemdelingenwet voldoet. De commissaris-generaal toont volgens verzoeker op geen enkele wijze aan waarom hij vandaag, drie jaar na de feiten een actueel gevaar voor de samenleving zou vormen en verzoeker meent dat het tegendeel wordt bewezen door de feiten. Na de gevangenisstraf is verzoeker opnieuw opgenomen in zijn gezin waar alles vlot verloopt en het beste bewijs is dat op 22 april 2025 een vierde kind werd geboren en verzoeker werpt op dat als hij werkelijk een gevraag voor zijn gezin of de samenleving zou vormen, er toch helemaal geen vierde kind in het gezin geboren worden. Verzoeker betoogt voorts dat de commissaris-generaal zich opwerpt als de beschermer van de mevrouw S.B. terwijl zij daar helemaal niet om gevraagd heeft. Hij stelt dat dit hoofdstuk voor haar is afgesloten en dat het gezin bezig is met een nieuw hoofdstuk waarbij het oprakelen van het verleden niemand iets nuttig oplevert. Bovendien gaat de commissaris-generaal er volkomen aan voorbij dat verzoeker zijn gevangenisstraf heeft uitgezeten en volledig gerehabiliteerd is. Hij zet uiteen dat de filosofie van een gevangenisstraf is dat een gedetineerde tijdelijk uit de maatschappij wordt gehaald om te bezinnen over zijn maatschappelijk niet conform gedrag en dat hij daarna in vrijheid wordt gesteld om terug zijn plaats in de maatschappij op te nemen. Van een gevangenisstraf wordt dus verwacht dat zij voldoende lang was om verzoeker het besef te geven van zijn daden en louterend werkt en aan het maatschappelijk delinquent gedrag wordt geacht te zijn verholpen na het verstrijken van de gevangenisstraf. Verzoeker krijgt met andere woorden een nieuwe kans om deel te nemen aan de samenleving na de detentie.

Hij stelt verder dat de commissaris-generaal ten onrechte meent dat hij drie jaar na de feiten en een jaar na het uitzitten van zijn gevangenisstraf nog steeds een gevaar voor de samenleving zou vormen. Dit druist in tegen het vermoeden van onschuld en de filosofie van de gevangenisstraf en er zijn geen tekenen

voorhanden waaruit zou blijken dat verzoeker na zijn detentieperiode opnieuw een gevaar zou vormen voor de samenleving en er anders over oordelen zou betekenen dat hij ten eeuwigde dage zijn veroordeling blijft meeslepen, wat de bedoeling niet kan zijn. Verzoeker meent dat het evenzeer een maatschappelijk zeer moeilijke kwestie is aangezien het personen betreft die nergens anders terecht kunnen en anderzijds een waarachtig gezinsleven hebben hier en zich ook maatschappelijk inzetten maar door de commissaris-generaal niet gewenst zijn. Precies om te vermijden dat zich een vorm van eeuwigdurende tweede bestraffing (non bis in idem) voordoet ontwikkelde de wetgever rationele criteria waarbij een individu dient afgewogen te worden ten aanzien van het heden en het vraagstuk of er actueel nog een voldoende ernstige en werkelijke bedreiging heerst.

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal een objectieve risicotaxatie dient uit te voeren ten einde te verhinderen dat personen die ooit veroordeeld werden niet blijvend verhinderd worden omdat zij ooit een misdrijf pleegden. Dergelijke risicotaxatie blijkt volgens verzoeker niet te zijn doorgevoerd. Er blijkt daaromtrent niets tot op heden in het onderzoek van de commissaris-generaal en het enige dat volgens verzoeker in de buurt zou moeten komen van een dergelijke risicotaxatie is het afwijzen van de door verzoeker neergelegde stukken omtrent zijn werk en opleidingen zonder enige motivatie. De commissaris-generaal komt volgens verzoeker zo in een oneindige zelfbevestigende lus terecht want haar stelling zou het bewijs opleveren van een bijzonder ernstig misdrijf en alle tegenbewijzen van verzoeker bij voorbaat afwijzen.

Verzoeker verwijst vervolgens naar een soortgelijk arrest omtrent ernstige feiten en stelt dat bijgevolg geoordeeld werd dat de verweerster een onderzoek dient te doen naar (1) actualiteit (2) werkelijkheid en (3) ernstig acuut gevaar waarbij de bewijslast op de verwerende partij ligt. Hij betoogt dat hij zich volledig gerehabiliteerd heeft en sedert 2022 niet meer in aanraking is gekomen met de politie of justitie. Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal een beoordeling dient te maken dewelke dient te blijken uit de bestreden beslissing zelf van de werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving dient aan te tasten. Verzoeker wijst erop dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ, 22 mei 2012, C-348/09, P.I, pt., 30, Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24*). Verzoeker wijst erop dat ook hier de commissaris-generaal zich dient te steunen op de correcte feitelijke en juridische gegevens. Hij betoogt in dit verband als volgt: *“Daarbij dient evenzeer als een gewezen veroordeling mee wordt opgenomen in de overweging, doch niet de loutere overweging mag vormen, dat concreet dient aangetoond te worden wat het aandeel in de ernst is en op welke manier dit nog steeds in verband kan staan met de neiging die de vreemdeling zou hebben om in de toekomst een werkelijke en ernstige dreiging te vormen. Verweerster heeft geen eigen onderzoek of risicotaxatie doorgevoerd op het ogenblik van het nemen van de beslissing. De bewijslast van (1) actualiteit (2) werkelijkheid van (3) aan acuut gevaar, ligt wel degelijk bij verweerster. In huidige bestreden beslissing toont zij met niets aan dat zij een concreet eigen onderzoek voerde naar de op heden gekende situatie waaruit dan elementen zouden moeten voortvloeien die zouden wijzen op een nog steeds aanwezig gevaar voor de samenleving. Zij brengt niets aan of bij waaruit zou blijken dat de positieve en gunstige evolutie van verzoeker door andere instanties zou worden tegengesproken of weerlegd. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat zij een eigen onderzoek doorvoerde naar het feit of er actueel sprake is van elementen die erop wijzen dat verzoeker anno 2025 ernstig en werkelijk een dreiging zou vormen voor de samenleving”*.

Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat er sprake is van een bijzonder ernstig misdrijf, waardoor hij een gevaar zou vormen voor de samenleving.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en voor recht te zeggen dat de vluchtelingenstatus van verzoeker behouden dient te blijven.

3.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing van 22.07.2025;
2. Attest samenstelling gezin per 05.08.2025.

4. Beoordeling

4.1. De Raad wijst erop dat hij in zake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 55/3/1 § 1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1 § 1 van de Vreemdelingenwet luidt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid”*.

Artikel 55/3/1 § 3 van de Vreemdelingenwet luidt: *“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4”*.

De bestreden beslissing bestaat bijgevolg uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

4.2.1. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus, in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. De wetgever heeft de begrippen ‘bijzonder ernstig misdrijf’ en ‘gevaar voor de samenleving’ niet gedefinieerd in 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De wil van de wetgever dient bijgevolg afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden. De memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, zet op omstandige wijze uiteen dat het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ geenszins beperkt is tot ‘misdaden’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek: “Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip “*crime*”, en niet “*infraction*”. In de Belgische context verwijst het begrip “*crime*” op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip “*infraction*”. Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen “*crimes*” in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als “*bijzonder ernstig*” (zie wetsontwerp, *Parl.St. Kamer 2014-2015, nr. 54-1197/001, p. 16-17*). Voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ gaf de staatssecretaris er immers “*de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten*.” (zie verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, *Parl.St. Kamer 2014-2015, nr. 54-1197/003, p. 24-25*).

Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een ‘misdad’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het zijn de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor de verzoeker veroordeeld werd die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf en de werkelijk geleden schade, alsook met de opgelegde straf en de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen. Uit de tekst van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet omvat de hypothesen waarin de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus volgens de richtlijn 2011/95 van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn) kan of moet intrekken. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 14 van de Kwalificatierichtlijn, dat handelt over de intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de vluchtelingenstatus, bepaalt in zijn vierde en zesde lid als volgt:

“4. De lidstaten kunnen de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie aan een vluchteling verleende status intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen wanneer: a) er goede redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt;

b) hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

6. *Personen op wie lid 4 of lid 5 van toepassing is, genieten de rechten die zijn vastgelegd in de artikelen 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het Verdrag van Genève of daarmee vergelijkbare rechten, voor zover zij in de lidstaat aanwezig zijn.*”

De cumulatieve aard van de door het Unierecht gestelde voorwaarden om tot intrekking van de vluchtelingenstatus te kunnen overgaan.

Het Unierecht voorziet in de mogelijkheid tot intrekking van de vluchtelingenstatus wanneer de vluchteling een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt, omdat hij definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf. Artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn bepaalt immers dat de lidstaten de aan een vluchteling verleende status kunnen intrekken (beëindigen of weigeren te verlenen) wanneer hij een gevaar vormt voor de samenleving waar hij zich bevindt, omdat hij veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft in arrest *XXX/Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen* van 6 juli 2023 in de zaak C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542 – en hernomen in arrest *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A.* van 6 juli 2023 in de zaak C-402/22, ECLI:EU:C:2023:543 en arrest *Budesamt für Fremdenwesen und Asyl/A.A.* in de zaak C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540 beiden van diezelfde datum – geoordeeld dat de vluchtelingenstatus op grond van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn alleen kan worden ingetrokken wanneer aan twee afzonderlijke, cumulatieve voorwaarden is voldaan. De verzoeker moet definitief zijn veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf én er dient te worden aangetoond dat deze een gevaar vormt voor de samenleving van de lidstaat waar hij zich bevindt. De omstandigheid dat aan één van deze twee voorwaarden is voldaan volstaat dus niet om aan te tonen dat ook aan de tweede voorwaarde is voldaan. Het enkele feit dat de verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf volstaat niet om aan te tonen dat er sprake is van een bedreiging voor de samenleving van de lidstaat waar deze zich bevindt (punten 43-45).

Verder verduidelijkt het Hof van Justitie in voormeld arrest van 6 juli 2023 dat de verwerende partij, respectievelijk de Raad voor de toepassing van artikel 14, lid 4, onder b) van de Kwalificatierichtlijn moet vaststellen dat de bedreiging die de verzoeker vormt in de zin van dat artikel reëel, actueel en voldoende ernstig is. Het Hof voegt hieraan toe dat het aan de bevoegde autoriteit toekomt om voor elk individueel geval alle omstandigheden van het specifieke geval te onderzoeken. Bovendien moet de intrekking van de vluchtelingenstatus een aan die bedreiging evenredige maatregel zijn.

In casu ligt de bewijslast bij de commissaris-generaal die zich op een uitzonderingssituatie beroept. Hierbij dient de commissaris-generaal een zorgvuldig onderzoek te voeren. In punt 62 van het arrest van het Hof van Justitie van 6 juli 2023, C-8/22 onderstreept het Hof dat: *“In deze context, en met name gelet op het feit dat artikel 45, lid 3, van richtlijn 2013/32 bepaalt dat het besluit van de bevoegde autoriteit tot intrekking van de internationale bescherming vermeldt op welke feitelijke en juridische argumenten het is gebaseerd, moet de bevoegde autoriteit over alle relevante informatie beschikken en in het licht van die informatie zelf alle specifieke omstandigheden van het geval beoordelen, teneinde de strekking van haar besluit te bepalen en dit volledig te motiveren [zie in die zin arrest van 22 september 2022, Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság e.a., C-159/21, EU:C:2022:708, punt 80].”*

Daarenboven bepaalt artikel 49, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet dat: *“De minister of zijn gemachtigde zendt onverwijld aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen elk element in zijn bezit over dat een beslissing tot intrekking op basis van artikel 55/3/1 zou kunnen rechtvaardigen. Behoudens uitdrukkelijke aanwijzing in die zin, vormt het verzenden van dergelijke elementen geen vraag tot intrekking van het statuut in de zin van het tweede lid.”*

De Raad benadrukt dat artikel 55/3/1 § 1, van de Vreemdelingenwet op restrictieve wijze moet worden geïnterpreteerd, gelet op de ernstige gevolgen die er kunnen uit voortvloeien en moet dan ook, wat de vaststelling en kwalificatie van de feiten betreft, met de grootste omzichtigheid worden toegepast.

De tweede voorwaarde van het ‘gevaar voor de samenleving’ van de lidstaat waarin de verzoeker zich bevindt.

Noch de Kwalificatierichtlijn, noch de Vreemdelingenwet definiëren het begrip ‘gevaar voor de samenleving’. De rechtspraak van het Hof van Justitie geeft echter aan dat het begrip ‘gevaar voor de samenleving’ veronderstelt dat er sprake is van een reële (werkelijke), actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Aldus dient rekening te worden gehouden met het persoonlijk gedrag van de verzoeker. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke bedreiging dienen de verwerende partij en de Raad rekening te houden met alle omstandigheden van het betrokken individuele geval (HvJ 6 juli 2023, *XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 47-65; HvJ 6 juli 2023, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/M.A.*, C-402/22,

ECLI:EU:C:2023:543, punt 54; HvJ 6 juli 2023, *Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl/AA*, C-663/21, ECLI:EU:C:2023:540, punt 32).

Voorts impliceert in het algemeen de vaststelling van een reële (werkelijke), actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving weliswaar dat bij verzoeker een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zo zijn dat het enkele feit van het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging (HvJ 6 juli 2023, *XXX/tegen commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 63; HvJ 2 mei 2018, *K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H. F./Belgische Staat*, gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16, ECLI:EU:C:2018:296, punt 56). Hieromtrent heeft het Hof van Justitie in eerdere rechtspraak geoordeeld dat dit onder meer het geval is wanneer het gedrag van de verzoeker aantoont dat hij van een houding getuigt die de in de artikelen 2 en 3 van het Verdrag van de Europese Unie bedoelde fundamentele waarden als de menselijke waardigheid en de mensenrechten aantast, wat op zich een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan opleveren (*mutatis mutandis* HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, punt 60). Deze rechtspraak heeft het Hof van Justitie ontwikkeld in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, maar voor de toepassing van de interpretatie van de Kwalificatierichtlijn kan hiernaar verwezen worden, aangezien het Hof van Justitie eveneens verwijst naar voormeld arrest in punt 67 van zijn arrest in de zaak C-8/22. Echter, motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd. Er dient dus in principe een inschatting gemaakt te worden van een toekomstig gedrag van de verzoeker. Het feit dat de verzoeker definitief is veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf is van bijzonder belang, aangezien de Uniewetgever specifiek heeft verwezen naar het bestaan van een dergelijke veroordeling en deze, afhankelijk van de omstandigheden rond het plegen van dat misdrijf, kan bijdragen tot de vaststelling van het bestaan van een reële en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving (HvJ 6 juli 2023, *XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 63). Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet slechts ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt dat er sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging voor de samenleving vormt.

Wat in het bijzonder het actuele karakter van een dergelijke bedreiging betreft, volgt uit de rechtspraak van het Hof dat deze gevolgtrekking niet automatisch, louter op basis van het strafblad van de verzoeker, kan worden gemaakt (HvJ 6 juli 2023, *XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 64; HvJ 13 september 2016, *Secretary of State for the Home Department/CS*, C-304/14, ECLI:EU:C:2016:674, punt 41). Er kan geen stelselmatige en automatische koppeling worden gemaakt tussen een strafrechtelijke veroordeling tot een bijzonder ernstig misdrijf en de intrekking van de vluchtelingenstatus. Wanneer de verzoeker geen redenen aandraagt waarom hij niet langer een bedreiging voor de samenleving vormt, mag de verwerende partij niet zonder meer aannemen dat uit het bestaan van een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf blijkt dat de verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving (HvJ 6 juli 2023, *XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 65).

Bovendien, hoe meer tijd er is verstreken tussen het tijdstip van de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf en de beslissing tot intrekking, des te meer moeten de verwerende partij, respectievelijk de Raad rekening houden met ontwikkelingen die zich na het plegen van een dergelijk misdrijf hebben voorgedaan, om te bepalen of er op de dag waarop er uitspraak wordt gedaan over de eventuele intrekking van de vluchtelingenstatus sprake is van een reële en voldoende ernstige bedreiging (HvJ 6 juli 2023, *XXX/commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen*, C-8/22, ECLI:EU:C:2023:542, punt 64). Zo kunnen elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering van belang zijn bij de inschatting van de bedreiging (*mutatis mutandis* HvJ 13 september 2016, *Alfredo Rendón Marín/Administración del Estado*, C-165/14, ECLI:EU:C:2016:675, punt 65). De eventuele uitzonderlijke ernst van de betrokken handelingen kan echter, ook na een betrekkelijk lang tijdsverloop, het voortbestaan van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving inhouden (*mutatis mutandis* HvJ 2 mei 2018, *K./Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H. F./Belgische Staat*, gevoegde zaken C-331/16 en C-366/16, ECLI:EU:C:2018:296, punt 58).

In casu voert verzoeker in wezen aan dat de commissaris-generaal geen objectieve risicotaxatie heeft uitgevoerd, dat zij niet aantoont waarom verzoeker vandaag, drie jaar na de feiten een actueel gevaar voor de samenleving zou vormen en dat het tegendeel wordt bewezen door de feiten, met name dat hij opnieuw werd opgenomen in zijn gezin, waar alles heel vlot verloopt en dat dit onder meer aangetoond wordt door de geboorte van een vierde kind in het gezin op 22 april 2025.

Hij voegt ter staving een uittreksel uit het vreemdelingenregister met gezinssamenstelling (toestand op 05-08-2025) toe aan het verzoekschrift (inventaris verzoekschrift, stuk 2). Hij stelt verder dat de vaststelling

van een actuele bedreiging in regel vereist dat de betrokkene een neiging vertoont om crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden en te herhalen, dat hij zich volledig heeft gerehabiliteerd en sedert 2022 niet meer in aanraking is gekomen met de politie of justitie en dat de commissaris-generaal niets bijbrengt waaruit zou blijken dat de positieve en gunstige evolutie van verzoeker door andere instanties zou worden tegengesproken of weerlegd.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het misdrijf waarvoor verzoeker is veroordeeld dermate ernstig is dat deze vaststelling *an sich* voldoende is om te stellen dat verzoeker een gevaar voor de samenleving vormt, volstaat deze motivering als dusdanig niet om te besluiten dat verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie. Daargelaten de vraag of het misdrijf waarvoor verzoeker definitief veroordeeld werd tot 30 maanden gevangenisstraf en een geldboete, als een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet kan worden gekwalificeerd, kan zoals reeds aangehaald niet zonder meer worden aangenomen dat uit het bestaan van een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf blijkt dat de verzoeker een dergelijke reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt.

Verder dient te worden vastgesteld dat *in casu* het gedrag van verzoeker in het verleden niet kan volstaan om te besluiten dat verzoeker een reële (werkelijke), actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Zonder de ernst van de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld te minimaliseren, kan *in casu* niet zonder meer worden besloten dat de vaststellingen met betrekking tot verzoekers gedrag in het verleden daartoe volstaan. In het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg in Brugge wordt erop gewezen dat partnergeweld zinloos en onduidbaar is, dat een duidelijk maatschappelijk signaal nodig was en dat geen uitstel van straf kon worden toegestaan aangezien hij herhaaldelijk feiten van intra-familiaal geweld pleegde en de verkeerde waarden en normen hanteert waarbij hij zijn echtgenote onderdrukt en geen enkele vrijheid gunt. Dit vonnis dateert evenwel van 1 juni 2023. Verzoeker werd gehoord door het CGVS twee jaar later in juni 2025 en de bestreden beslissing dateert van 22 juli 2025.

Verzoeker verklaarde, gevraagd wat hij vindt van de veroordeling tot 30 maanden gevangenisstraf *“ik respecteer de beslissing van de rechter”* en antwoordde, gevraagd of hij een huis-of contactverbod had gekregen *“Nee maar enkel tijdens mijn opleiding mocht ik niet naar huis gaan. Of om naar huis te gaan had ik bepaalde dagen toestemming gekregen. Dan hebben ze mij naar detentie gestuurd, en bij detentie in het weekend mag je naar huis gaan en voor de rest moet je werken. Die 30 maanden toen ik werd veroordeeld, ik ben niet 30 maanden in de gevangenis gebleven, toen ik mijn opleiding heb afgerond en de stage gedaan, dan hebben ze dat verzacht. En ik moest met een enkelband naar huis gaan”* (NPO, p. 10). Hij lichtte verder tijdens het persoonlijk onderhoud toe dat hij werd vrijgelaten onder voorwaarden met een enkelband en dat hij ongeveer drie maanden een enkelband heeft moeten dragen (NPO, p. 10), dat nadat de enkelband werd verwijderd hij urinetesten moest ondergaan, dat de politie nog langskwam om te controleren of hij niet opnieuw aan de drank was en dat ze twee of drie maanden voordien voor het laatst waren langskomen en dat hij bij elke test 18 of 19 euro cash moest betalen (NPO, p. 11). Verzoeker verklaart verder dat hij in totaal 16 maanden was opgesloten, dat hij, toen hij werd vrijgelaten met enkelband ook bij zijn familie en kinderen mocht wonen en dat zijn echtgenote samen met zijn zontje regelmatig op bezoek kwam in de gevangenis (NPO, 11-12, 10). Hij stelt ook dat hij een opleiding heeft gevolgd in de gevangenis en dat hij ook werkte in de gevangenis. Hierover bevestigd verklaart verzoeker dat hij werkte in de afdeling die vrouwenkledij moest opplooien en op stapels zetten dat daarna in de afdeling die armbandjes moesten maken en dat hij daarvoor de gangen poetste en de kamers van de sociale medewerkers (NPO, p. 11). Voorts verklaart hij over de relatie tussen hem en zijn echtgenote dat alles nu heel normaal is, dat zij bijna alles hebben vergeten over de gevangenis en dat zij met bemiddelaars spreken maar dat *“er zijn geen factoren die belangrijk zijn waarover wij moeten praten. Ik had eerst een afspraak bij hen en dan moet mijn vrouw daar ook naartoe”*. Verzoeker verklaart, gevraagd wie die mensen of bemiddelaars juist zijn *“ik weet het niet, wie ze zijn, ik ken de naam niet of kan het niet vanbuiten zeggen, maar het zijn mensen die over de familiale problemen of problemen die in je huis zitten, die hierover gaan praten. En zij zeggen mooie dingen over het familieleven”*. Verzoeker stelt verder dat *“de justitie-assistenten hebben tegen mij gezegd dat wij met hun in gesprek moeten gaan (...). Ze zeiden dat die mensen met jullie een afspraak zullen maken en praten over de relatie tussen jou en je vrouw, “heb je geen bezwaren hierover”, ik zei “neen ik heb geen bezwaren hierover””* (NPO, p. 13).

Verzoeker herhaalt ter terechtzitting dat hij veel spijt heeft over hetgeen hij gedaan heeft en stelt dat hij door zijn verblijf in de gevangenis heeft beseft dat hij slecht bezig was en dat hij in de gevangenis heeft gewerkt en een opleiding tot kok heeft gevolgd en na zijn vrijlating een nieuw leven is begonnen. Hij verklaart dat hij na zijn vrijlating in een restaurant is beginnen werken en er nog steeds werkt en dat momenteel alles goed gaat met zijn gezin. Hij herhaalt dat hij geen begeleiding heeft gehad om te stoppen met drinken maar dat hij daarin geslaagd is en momenteel enkel nog sigaretten rookt, maar geen drugs meer gebruikt en geen alcohol meer drinkt. Wel moet er soms alcohol gebruikt worden in de gerechten die hij maakt, maar dat dit geen probleem is voor hem en hij nog steeds geen alcohol drinkt. Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk

onderhoud ook dat verzoeker verklaarde dat zijn echtgenote Nederlandse les heeft gevolgd en dat omdat zij haar kindje via een operatie heeft gekregen het voor haar niet gemakkelijk is om zwaar werk te doen en “*maar dat is aan haar, dat moet zij beslissen, als zij wil dan kan ze werken anders kan ik niets zeggen*” (NPO, p. 7). Verzoeker voegt er nog aan toe te denken dat zij wel interesse heeft om op de school van de kinderen te gaan werken (NPO, p. 7).

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat de strafuitvoeringsmodaliteiten na een zekere periode werden verzacht, dat hij aanvankelijk tijdens weekends naar huis mocht komen en daarna onder voorwaarden werd vrijgesteld, dat er geen contactverbod werd opgelegd en dat hij van zodra hij de gevangenis voor korte periodes kon verlaten steeds naar huis kon terugkeren en er met zijn familieleden verbleef. Verzoeker licht ter terechtzitting nog toe dat hem daarbij wel voorwaarden werden opgelegd, waaronder een verbod op het bezoeken van discotheken, geen alcohol drinken en geen druggebruik en dat hij deze steeds en tot op heden heeft nageleefd. Verder liggen ook geen stukken voor waaruit kan blijken dat verzoeker sinds 17 december 2022 zich nog schuldig zou gemaakt hebben aan intra-familiaal geweld waarvoor hij werd veroordeeld door de rechtbank van eerste aanleg in Brugge op 1 juni 2023. Er dient verder te worden vastgesteld dat verzoeker niet voor andere feiten dan het intra-familiale geweld waarvoor hij door de rechtbank van eerste aanleg veroordeeld werd, veroordeeld werd of in beschuldiging gesteld of op één of andere manier met politie of gerecht in aanraking is gekomen.

De Raad stelt met de commissaris-generaal vast dat verzoeker de feiten trachtte te minimaliseren tijdens het persoonlijk onderhoud door te stellen dat ze gepleegd werden in zijn huis en niet buitenshuis en dat hij deels ook de hem ten laste gelegde en door de rechtbank van eerste aanleg bewezen geachte feiten ontkent door te stellen dat dit slechts één keer is gebeurd en dat hij ook ontkent dat hij zijn echtgenote in Afghanistan sloeg terwijl zijn echtgenote verklaarde dat dit wel het geval was volgens het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Brugge. Ook hanteert verzoeker de bizarre redenering dat zijn echtgenote klacht indiende om hem van zijn alcohol-en drugverslaving af te helpen en in de veronderstelling dat hij tot slechts enkele maanden gevangenisstraf zou worden veroordeeld. Uit zijn verklaringen kan evenwel niet worden afgeleid dat verzoeker geen enkel schuldinzicht zou hebben en evenmin dat hij geen verantwoordelijkheid nam voor zijn daden, zoals ten onrechte wordt gesteld in bestreden beslissing. Verzoeker stelde uitdrukkelijk het oordeel van de rechtbank te hebben aanvaard, drukte zijn spijt uit over zijn daden en stelde ook in de rechtbank zijn excuses te hebben aangeboden en te accepteren dat wat hij heeft gedaan verkeerd was (NPO, p. 12). Hij stelt ook door het verblijf in de gevangenis tot het inzicht te zijn gekomen dat hij slecht bezig was en aan zichzelf moest werken. Dat verzoeker niet zou inzien dat hem schuld treft voor het leed dat werd toegebracht aan zijn echtgenote en kinderen kan dan ook niet worden bijgetreden.

Voorts werd er hierboven reeds op gewezen dat hoe meer tijd er is verstreken tussen het tijdstip van de definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf en de beslissing tot intrekking, des te meer de Raad, net zoals de commissaris-generaal, rekening moet houden met ontwikkelingen die zich na het plegen van een dergelijk misdrijf hebben voorgedaan, om te bepalen of er op de dag waarop er uitspraak wordt gedaan over de eventuele intrekking van de vluchtelingenstatus sprake is van een reële en voldoende ernstige bedreiging en kunnen elementen die betrekking hebben op de strafuitvoering van belang zijn bij de inschatting van de bedreiging. *In casu* acht de Raad de door verzoeker beschreven en in de bestreden beslissing niet betwiste modaliteiten van strafuitvoering, die op geen enkele wijze worden betwist door de commissaris-generaal wel degelijk relevant voor de beoordeling van de reële, actuele en voldoende ernstige aard van het gevaar voor de samenleving dat verzoeker al dan niet zou betekenen voor de samenleving. Uit het voorgaande blijkt immers dat verzoeker ook tijdens zijn gevangenisstraf in de weekends naar huis mocht komen en dat hij na zijn voorlopige vrijlating onder voorwaarden na ongeveer zestien maanden steeds bij zijn gezin heeft gewoond en ook na het aflopen van zijn gevangenisstraf tot op heden nog steeds bij zijn familie woont en dat op geen enkel ogenblik een contactverbod werd opgelegd. Bijgevolg kan niet anders dan vastgesteld worden dat de bevoegde Belgische autoriteiten, ondanks het feit dat verzoeker zich schuldig had gemaakt aan intra-familiaal geweld tegen zijn echtgenote en zoontje, het opportuun achtten dat verzoeker terug bij hen zou verblijven en dat hij blijkbaar op dat moment niet als een reëel en actueel gevaar werd beschouwd voor zijn gezin door de bevoegde Belgische instanties.

Verzoeker woont ondertussen anderhalf jaar opnieuw voltijds bij zijn gezin, waarbinnen in april 2025 het jongste kind van verzoeker en zijn echtgenote werd geboren. Zoals reeds aangehaald liggen geen stukken voor waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker zich sinds de definitieve veroordeling op 1 juni 2023 opnieuw schuldig zou hebben gemaakt aan intra-familiaal geweld, noch dat hij sindsdien omwille van andere feiten in aanraking zou zijn gekomen met politie of gerecht. Dat geen bewijs neerligt van een succesvol bemiddelingstraject tussen verzoeker en zijn echtgenote doet hieraan geen afbreuk.

Waar in de bestreden beslissing nog wordt gesteld dat ook geen enkel bewijs voorligt van een succesvolle behandeling of therapie van zijn verslavings-en agressieproblematiek, doet dit evenmin afbreuk aan het feit dat zich sinds de feiten van 17 december 2022 geen nieuwe feiten van intra-familiaal geweld hebben voorgedaan terwijl hij tijdens zijn gevangenisstraf in het weekend bij zijn gezin mocht verblijven, en hij sinds zijn vrijlating onder voorwaarden met enkelband en daarna steeds bij zijn gezin heeft gewoond en er tot op heden nog woont. Uit verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten en de elementen in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat bij verzoeker geen wil zou bestaan om te verbeteren, zoals in de bestreden beslissing ten onrechte wordt besloten. Integendeel gaf verzoeker aan dat hij niet meer drinkt, dat hij beseft dat zijn gedrag in het verleden verkeerd was, dat hij spijt heeft van zijn daden, dat hij de

veroordeling door de rechtbank van eerste aanleg aanvaardt en dat hij na zijn veroordeling een opleiding heeft gevolgd en tot op heden werkt in de horecasector, waarvan hij bij het CGVS ook de nodige stavingstukken neerlegde (AD, documenten, stukken 15, 16 en 17). Daarbij kan niet blijken dat hij in zijn werkomgeving of binnen zijn gezin actueel problematisch gedrag vertoont wat er op zou wijzen dat hij zijn gedrag uit het verleden dreigt te herhalen. In het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Brugge van 1 juni 2023 werd gewezen op het grote recidivegevaar omdat verzoekers echtgenote, na verzoekers arrestatie naar de gezinswoning is teruggekeerd en werd het primordiaal geacht om het gezin van verzoeker te beschermen tegen een gevaarlijk individu. Er wordt daarbij gesteld dat een effectieve gevangenisstraf van 30 maanden nodig is om hem het wederrechtelijk karakter van de gepleegde feiten te doen inzien en hem ervan te weerhouden om in de toekomst gelijkaardige feiten of andere misdrijven te plegen. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker nog tijdens de uitvoering van zijn gevangenisstraf de toelating kreeg om terug bij zijn gezin te verblijven, dat verzoekers gevangenisstraf ondertussen is verstreken, dat hij tot op heden terug bij zijn familie woont en dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat er sinds de laatste feiten van 17 december 2022 verzoeker zich opnieuw aan intra-familiaal geweld of andere strafbare feiten binnen of buiten zijn gezin zou hebben schuldig gemaakt of hiervan verdacht zou worden. Zoals terecht aangestipt in het verzoekschrift zijn er actueel geen tekenen dat verzoeker na zijn detentieperiode opnieuw een gevaar zou betekenen voor de samenleving.

In dit verband dient bijkomend te worden vastgesteld dat verzoeker een geboortecertificaat en een uittreksel van zijn gezinssamenstelling neerlegde bij het CGVS tijdens het persoonlijk onderhoud dat werd gehouden op 5 juni 2025 (AD, documenten, stukken 18 en 19). Daaruit blijkt dat zijn dochter werd geboren enkele weken voor het persoonlijk onderhoud en dat hij actueel een gezin vormt met zijn echtgenote en drie andere kinderen. Waar op het einde van de bestreden beslissing enkel wordt vastgesteld dat het door verzoeker neergelegde geboortecertificaat en attest van gezinssamenstelling louter zijn familiale situatie betreft, dat dit niet betwist wordt en dat dit niet kan volstaan om verzoeker de vluchtelingenstatus te laten behouden, kan uit de bestreden beslissing niet blijken dat de geboorte van verzoekers dochter inhoudelijk op afdoende wijze werd meegewogen in de beoordeling van de tweede voorwaarde die dient te worden vervuld opdat toepassing kan worden gemaakt van artikel 55/3/1 § 1 van de Vreemdelingenwet. De Raad is zich bewust van het feit dat in het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 1 juni 2023 feiten van geweldpleging over een periode van 1 januari 2022 tot 17 december 2022 in aanmerking zijn genomen. Evenwel dient voor de beoordeling van de vraag of verzoeker een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt voor de samenleving in het kader van de toepassing van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet ook rekening te worden gehouden met de ontwikkelingen sinds de definitieve veroordeling wegens een bijzonder ernstig misdrijf, alle omstandigheden van de zaak en is vereist dat sprake is van persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging voor de samenleving vormt. Hoewel verzoeker in het verleden blijf gaf van gewelddadig gedrag ten aanzien van zijn echtgenote en zoon in het verleden zijn echtgenote in december 2022 haar toevlucht zocht tot crisisopvang met haar kinderen, kan geen abstractie worden gemaakt van de recente geboorte van het gezamenlijke kind van verzoeker en zijn echtgenote en dient dit samen te worden bekeken met de bovenstaande vaststelling verzoeker van zodra hij de gevangenis (tijdelijk) kon verlaten tot op heden steeds met zijn echtgenote en zijn andere familieleden in hetzelfde huis heeft gewoond en dat geen elementen voorliggen waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker zich nog schuldig heeft gemaakt aan intra-familiaal geweld ten aanzien van zijn echtgenote of zijn andere familieleden sinds 17 december 2022 dan wel aan andere strafbare feiten.

In acht genomen wat voorafgaat, kan de commissaris-generaal, hoe laakbaar de door verzoeker in het verleden gepleegde ernstige feiten ook zijn, niet gevolgd worden in het oordeel dat verzoeker een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt voor de samenleving. Er is niet aangetoond dat in hoofde van verzoeker sprake is van een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de intrekking van de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoeker niet wordt bevestigd. Op basis van de individuele en concrete omstandigheden van de zaak besluit de Raad dat verzoeker de hem toegekende vluchtelingenstatus dient te behouden.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de commissaris-generaal, die niet verschijnt noch vertegenwoordigd is ter terechtzitting en wordt geacht in te stemmen, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Verzoekende partij behoudt de vluchtelingenstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET,

A.-M. DE WEERDT,

De griffier,

A.-M. DE WEERDT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

K. POLLET